

KÉRJÜK A JÓZANSÁG LELKÉT!

2Timóteus 1,7.

A FÉLELEM ÓRIÁSA (2)

Olyan időket élünk, amelyek félelmet ébresztenek bennünk. Félelem a betegségtől, a háborútól, a veszteségtől, a haláltól, a szenvedéstől, a jövőtől. A félelem lelke elbizonytalanít, elbátortalanít, megrémít, elcsüggeszt. A félelem hihetetlen erő! Döbbenetes óriássá képes nőni az életünkben! Valami, ami megbénítja a cselekvőképességet, aminek hatására lefagyunk. Timóteusnak nem véletlenül erről írt Pál apostol. Fiatal emberként lett egy nagy gyülekezet vezetője, és sok külső és belső nehézséggel, támadással kellett szembenéznie. Timóteus tehát jól ismerte a félelem lelkét, tudta, mit jelent a belső bizonytalanság, mit jelentenek, amikor az érzelmek viharába kerül az ember, amelyek elsodorják az embert.

HOGYAN REZONÁLUNK A VILÁGRA? (3)

Minden ember, így mi hívő emberek is rezonálunk valamiképpen arra, ami a világban történik. Jóra és rosszra is. Az igazságtalanságok, gonoszságok belőlünk is indulatokat váltanak ki, és azok mértéke attól függ, hogy milyen mértékű az, amire reagálunk. Mi is félünk, mi is elbizonytalanodunk, nekünk is vannak érzelmi reakcióink. Ha bántanak bennünket, mi is visszabántanánk.

Igen, hívő emberként is belekerülhetünk érzelmi cunamikba, amikor valami nagyon mélyen megérint bennünket. Erőt vehetnek rajtunk félelmeink, aggódásaink, eluralkodhatnak rajtunk érzelmeink. De, és itt jön igénk ma figyelmeztetése: *ti a józanság Lelkét kaptátok*, vagyis: ne engedjétek, hogy érzelmeitek átvegyék az irányítást gondolkozásotok és életetek felett!

MIT ÉRT A BIBLIA JÓZANSÁG ALATT? (4)

Nem a félelem, hanem ... a józanság Lelkét kaptátok! – figyelmeztet Pál apostol. Az itt szereplő görög szó a *szofroszüné* a görög filozófusoknál gyakorlatias bölcsességet jelent, megfontolást, mértéktartást, önmérsékletet, önszabályozó képességet. Latin bibliafordításokban ezt a szót hol úgy fordítják, hogy józan az, akinek *tartása van*, például a bajban, a nehézségek között. Máshol ezt a szót *egészséges lelkűnek* fordítják, azaz józan ember az, nem ideges, nem szorong, betegesen a nem aggodalmaskodó, nem állandóan depressziós, nem nyomja el magában az indulatait, az érzéseit, hogy egyszer csak felrobbanjon.

A magyarban is nagyon kifejező ez a szó! Józan életű embernek nemcsak azt nevezzük, aki nem áll alkoholos befolyásoltság alatt, hanem az is józan, aki megfontolt, mértéktartó, és higgadt ember. Valaki, aki nem esik kétségbe, mert tartása van. A Pál apostol által igénkben használt szóban mindez együtt

van jelen: a megfontoltság, a mértéktartás, az önuralom bölcsessége; az, ami tartást ad a bajban; az egészséges lelkűség, vagyis az uralkodás a félelmeink, aggodalmaink és indulataink felett.

Egy olyan világban, ahol a társadalom minden szintjén az érzelmek és indulatok dominálnak inkább, és lesznek úrrá sok-sok ember élete és gondolkodása felett, mindig szükség van erre a Szentlélek által bennünk munkált józanságra. Ez a józanság adott pillanatokban vitákat dönthet el, életeket menthet meg, legyőzheti a félelemből születő gyűlöletet és gyilkos indulatokat, békét teremthet.

De hogyan maradjunk józanok egy érzelmektől túlfűtött világban? Amikor van okunk félni, és a félelmeink úrrá akarnak lenni az életünk felett?

KÉRJÉTEK A JÓZANSÁG LELKÉT! (5)

Pál szavai, ha figyelmesen olvassuk, nem arról beszélnek, hogy ez a józanság valami, amit emberi akaratból és erőből kiizzadhatunk magunkból. Ez a józanság nem akaraterő kérdése.

Ez a józanság a Lélek ajándéka, valami, ami együtt jár azzal, hogy ez ember nem önmagára, nem a körülötte lüktető világra, hanem elősorban Istenre figyel, és felől tájékozódik mindenről. Ez a józanság *az Úrral való egészséges kapcsolatból fakad.* Annak az embernek az ismérve, aki Istennel jár ebben a világban, az Ő bölcsességére és kijelentésére támaszkodik, abból merít. Az ilyen embert, ha az őt ért dolgok és események el is ragadnák érzelmileg, érzelmei mégis ideig-óráig vehetik csak uralmuk alá, mert a Lélek kijózanító jelenléte helyrebillenti őt.

Mert az, aki Istennel jár megtanulhatja más nézőpontból szemlélni az életét és azt a világot, amiben élni kell. Megtanulhat Isten nézőpontjából rátekinteni mindenre. Megtanulhatja, hogy Istennél van szabadulás az érzelmek, így a félelem fogságából is. **„Mert nem a félelem lelkét kaptátok!”** – mondja Pál.

Ezért fontos és elengedhetetlen, hogy ne a világban zajló eseményekre, ne is az ezek által bennünk gerjesztett érzésekre figyeljünk, hanem engedjük, hogy a Szentlélek töltsön be bennünket egészen. Engedjük, hogy a Szentlélek megtanítsa tisztán látni azt, hogy nem csak sodródunk, hanem hitünk erős horgonyával odaköttöttünk a rendíthetetlen és erős Istenhez! Félelmek helyett legyen imádságunk ez: *Urunk, könyörödj meg rajtunk, hogy ne a félelmeink, ne az érzéseink vezessenek bennünket, ne aggodásaink határozzák meg a jelenünket, hanem add nekünk a józanság Lelkét, aki által kijózanodva és szabadon élhetjük meg az életünk kihívásait.*

Isten Lelke nem véletlenül a szabadság Lelke is! Aki felszabadít bennünket arra, hogy ne sokasággal sodortassunk, hogy ne elmeneküljünk a nehézségek elől, hanem merjünk józanul élni, önmagunk lenni, az érzelmeink, félelmeink fogságában vergődés helyett, megélni Isten Lelkének felszabadító erejét. **(6)** A beszűkültség helyett megélni azt, amit Dávid így énekelt meg egyik zsoltárában: **„Rám törhetnek a veszedelem napján, de az Úr az én támaszom. Tágas térre vitt ki engem, megmentett, mert gyönyörködik bennem.”** Zsolt. 18,19-20.

Félelem helyett, kérjük inkább naponként a józanság Lelkét! Véssük mélyre a szívünkbe és az elménkbe Pál szavait: **„Mert nem a félelem lelkét adta nekünk Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.”**